

LBRIS

We know
books

Titlurile seriei

Dosarele X

Duhurile

Vîrtejul

Punctul zero

Ruinele

Anticorpii

Adevărul e dincolo de noi

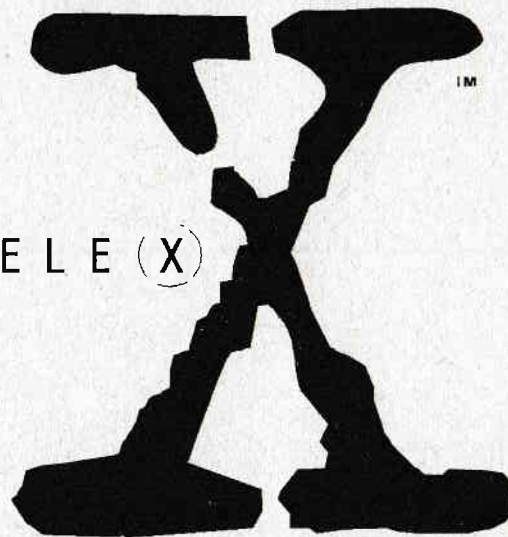
(Ghidul oficial)

Nu vă încredeți

(Noul ghid oficial)

Înfruntă viitorul

D O S A R E L E (X)

ÎNFRUNTĂ VIITORUL

CHRIS CARTER

Adaptare de
Elizabeth Hand

FAHRENHEIT

Blackwood, Texas
În zilele noastre

Deodată, un băiat căzu prin acoperișul peșterii.
– Stevie? Hei, Stevie, ești teafăr? strigă o voce din dreptul deschizăturii de deasupra lui.

Alți trei băieți stăteau acolo și priveau neliniștiți înăuntru. De câteva zile începuseră să construiască un fort acolo, săpînd și scormonind pămîntul. În spatele lor, soarele pîrjolea solul uscat și tare. La cîțiva kilometri spre est, clădirile sclipitoare ale Dallasului se profilau la orizont. Puțin mai aproape, se întindea un spațiu destinat locuințelor – clădiri identice, împrăștiate într-un peisaj cenușiu-cafeniu.

Stevie rămăsese întins pe podeaua peșterii, cu răsufierea tăiată.

– Mi s-a... mi s-a tăiat respirația, îngăimă el, în sfîrșit.

Rîsete de ușurare. Chipul lui Jason apăru lingă cel al lui Jeremy.

– Se pare c-ai avut dreptate, Stevie, îi strigă el. Pare să fie o peșteră sau așa ceva.

Jeremy îi împinse pe ceilalți doi, încercînd să vadă mai bine.

– Ce-i acolo jos, Stevie? E ceva?

Stevie se ridică în picioare încet și făcu cîțiva pași. Ceva sclipi în întuneric, ceva rotund și neted, aproape de mărimea

unei mingi de fotbal. Luă obiectul și îl înclină cu foarte mare grijă spre lumină, astfel că, deodată, păru să strălucească în mîinile lui.

– Stevie? strigă Jeremy din nou. Haide, spune, ce-ai găsit?

– Un craniu omenesc, șopti Stevie. E un *craniu* omenesc!

Jason scoase un chiot.

– Aruncă-l încoace, amice.

Stevie clătină din cap.

– În nici un caz, fraiere. Eu l-am găsit. E al meu, zise el, după care privi în jur uluit. Sfînte Sisoie, e plin de oase pe aici.

Făcu cîțiva pași spre cercul de lumină. Privi apoi în jos și văzu că stătea într-un fel de substanță uleioasă. Cînd încercă să ridice piciorul, pămîntul îi supse talpa adidasului.

– Drace, murmură el, ținînd strîns craniul. Ce nai...

Atunci văzu că era ulei peste tot, nu numai sub picioarele lui, ci ieșind pretutindeni prin crăpături. Și se mișca. Venă spre el. Uleiul negru i se urcă pe picior și i se strecură în adidas. Craniul îi căzu din mînă, rostogolindu-se pe podeaua din piatră, în timp ce el trase de pantalonii scurți, privindu-și piciorul.

Ceva i se mișca pe sub piele; ceva care se zvîrcolea și era lung cît degetul lui. Numai că acum nu era doar unul, ci zeci, toate strecurîndu-i-se și urcînd pe sub piele. Și mai era ceva, la fel de înspăimîntător: în locurile pe unde trecuse acel ulei negru, membrele îi erau amortite și înghețate. Paralizate.

– Stevie? spuse Jeremy privind în întunericul de jos. Hei, Stevie?

Stevie mormăi, dar nu se uită în sus. Jeremy privi, neștiind dacă era o glumă sau nu.

– Stevie, ai face bine să nu...

– Stevie? strigară și ceilalți. Te simți bine?

Era limpede că Stevie nu se simțea bine. Sub privirile lor, capul îi căzu pe spate, ca și cum s-ar fi uitat la ei, iar în lumina orbitoare îi văzură ochii umplîndu-i-se de întuneric și apoi devenind complet și nefiresc de negri.

– Dumnezeu, șopti Jason. Haideți s-o ștergem de-aici.

– Stați, zise Jeremy. Ar trebui să-l ajutăm...

Jason și cu celălalt îl traseră brusc. Jeremy îi urmă fără tragere de inimă, pașii răsunându-i cu zgomot pe pământul tare.

Șuieratul sirenelor se auzea purtat de vânt. În zona locuințelor, ușile se trîneau și oamenii începură să iasă din case, coborînd câte două, trei trepte o dată. La capătul unei alei, o femeie slăbuță, în blugi și cu un tricou negru, își cuprinse umerii cu brațele și ieși pe stradă, pomînd în aceeași direcție cu ceilalți.

Pompierii erau deja acolo. Doi bărbați echipați complet săriră din mașină, coborîră scara și se îndreptară repede spre gaura de unde plecaseră băieții. Alți cîțiva îi urmară, în timp ce căpitanul frînă mașina și coborî cu radioemițătorul în mînă.

– Sînt căpitanul Miles Cooles, spuse el. Efectuăm o operațiune de salvare.

Apoi se îndreptă spre gaură. Cei trei pompieri puseseră deja scara și unul dintre ei coborî repede. Casca îi străluci în razele soarelui, după care se făcu nevăzută cînd el atinse pământul și se îndepărtă de scară.

– Ce-i acolo, J.C.? strigă Cooles în urma lui.

Nu primi nici un răspuns și, o clipă mai tîrziu, coborîră și ceilalți doi pompieri în întuneric.

Afară, soarele își trimitea razele necruțător asupra grupului din ce în ce mai mare de părinți și copii care se adunaseră la fața locului. Căpitanul Cooles stătea tăcut și se uita la gaură, pe chipul ridat citindu-i-se îngrijorarea. După o clipă, puse încă doi oameni să coboare.

Deodată, ridică privirea brusc. Un zumzet amenințător se auzea în aerul torid cînd un elicopter apăru în chip misterios dinspre apusul strălucitor. În jurul lui se strîngeau din ce în ce mai mulți oameni, părinți și copii, care scrutau orizontul. Elicopterul se apropie de grup mai repede decît părea posibil, se inclină mult și apoi pluti deasupra lor. Oamenii își astupară urechile și își protejară ochii cînd se stîrniră nori de praf, iar elicopterul fără însemne ateriză ușor pe pământul ars de soare.

Ce naiba? își spuse Cooles. Una din ușile elicopterului se deschise și dinăuntru săriră cinci persoane. Îmbrăcați în costume albe de protecție, cu fețele ascunse în dosul măștilor

grele, duceau o targă metalică strălucitoare cu un capac de plastic transparent, ca o carapace a unui gîndac imens. Se îndreptară imediat spre gaură. Cooles dădu din cap și porni după ei, dar nu apucă să facă doi pași, că un alt individ coborî din elicopter, un bărbat înalt și slab, într-o cămașă albă și cu cravata fluturînd în vîntul stîrnit de elice.

– Îndepărtează oamenii! strigă el, arătînd spre mulțimea de oameni care se ținea după cei nou-veniți.

Pe un ecrun de plastic pe care îl avea la gît scria DR. BEN BRONSCHWEIG.

– Fă-i să plece de-aici!

Coolles încuviință și, întorcîndu-se spre șirul de pompieri care așteptau, strigă:

– Îndepărtați-i pe toți! Imediat!

Apoi, grăbindu-se să-l prindă din urmă pe Bronschweig, zise:

– Mi-am trimis oamenii jos după băiat. Am auzit că ochii i s-au înnegrit. Țasta e ultimul lucru pe care l-am auzit...

Bronschweig nu-l luă în seamă și se îndreptă repede spre gaură. Oamenii în costume de protecție urcau deja scara, cărînd trupul inert al băiatului pe targă. La vederea lor, Bronschweig se opri în sfîrșit, privind cum se îndreptau spre elicopter. Ceilalți îl urmară și, sub privirile mute ale curioșilor, elicopterul se înălță, stîrnind nori de praf cărămiziu. Un minut mai tîrziu, era doar o pată neagră pe cerul roșiatic.

– E băiatul meu? întrebă o femeie din spatele mulțimii. E băiatul meu?

Bronschweig porni spre zona de locuințe, urmat îndeaproape de căpitanul Cooles. Cîteva vehicule de mare tonaj se văzură venind pe șosea și intrînd pe drumul de acces care ducea spre șirul de case identice. Erau conduse de indivizi cu chipuri inexpressive în uniforme negre. În fruntea acelei mici caravane erau două autocisterne albe uriașe, fără nici un fel de însemne, care străluceau sinistru în razele soarelui la apus. Bronschweig se opri și le privi încordat, cu mîinile încrușate peste piept.

– Și cu oamenii mei cum rămîne? întrebă căpitanul Cooles, apărînd lingă el roșu de furie. Am trimis cinci oameni acolo...

DOSARELE X

Bronschweig se întoarce și se îndepărta fără să scoată o vorbă.

Cooler gesticulă furios spre deschizătură.

– La naiba, ai auzit ce-am spus? Am trimis...

Părînd să nu-l audă, Bronschweig se îndreaptă spre camioanele care se apropiau. Cîteva opriseră, unul în spatele celuilalt. Oameni cu înfățișări oficiale descărcau deja corturi, pari de cort, antene satelit, șiruri de becuri și echipamente de monitorizare. Locuitorii orașelului priviră uluiți cum primul dintre numeroasele congelatoare fu coborît dintr-un camion și transportat spre deschizătură. Șoferii continuară să manevreze camioanele imense și formară o barieră ce ascundea zona de acțiune de privirile mulțimii.

Bronschweig dispăru în mijlocul acelei agitații. Cînd ajunse la autocisterne, se ascunse între ele și scoase pe furiș un telefon celular. Cu chipul tensionat, formă un număr, așteptă și apoi vorbi.

– Domnule? Știți acel scenariu imposibil pe care nu l-am avut în plan?

Ascultă cîteva clipe, după care spuse încordat:

– Ei bine, ar trebui să ne gîndim la un plan.

DOI

Sediul federal
Dallas, Texas

La o săptămînă după aceea, cincisprezece agenți cu hano-race negre pe care scria FBI priveau impasibili cum un alt elicopter zumzăia deasupra lor. Stăteau în aparentă dezordine pe un acoperiș, cu ochelari de soare și cu chipurile lipsite de orice expresie. Șase dintre ei țineau în lese dobermanii și ciobănești germani epuizați și cu limbile atîmînd, căutînd în zadar să se ascundă de căldura toridă din miezul zilei. Cînd elicopterul ateriză, cîinii își dădură urechile pe spate, dar, altfel, nu arătară nici un interes. O clipă mai tîrziu, ușa elicopterului se deschise și coborî un singur om. Cu o față prelungă și trăsăturile ascuțite, mijindu-și ochii cînd se uită la bărbații și femeile de pe acoperiș, agentul special Darius Michaud se oprî puțin, după care se îndreptă hotărît spre ei.

– Am evacuat clădirea și am verificat-o de jos pînă sus, spuse unul dintre agenți, ieșindu-i înainte cu celularul într-o mină, și arată spre acoperișul cenușiu pe care se aflau. Nici urmă de vreun mecanism explozibil sau ceva de felul ăsta.

Michaud îl privi, strîngînd din buze.

– Ați verificat și cu cîinii?

Agentul încuviință din cap.

– Da, domnule.

— Bine, mai verificați o dată.
Agentul îl privi o clipă, neputînd să-și ascundă nemulțumirea de pe chip.

— Am înțeles, domnule, spuse el și se întoarse la oamenii săi.

În spatele lui, Michaud se întoarse și scrută orizontul, cu mîinile împreunate la spate. Stătu așa un minut sau două, observînd priveliștea familiară a clădirilor din Dallas, nemărginirea argintie a cerului fără nori și scările, turbinele și suprafața de beton a blocului alăturat.

Deodată, incremeni. Ducîndu-și mîna streașină la ochi, se apropie încet de marginea acoperișului, rezemîndu-se de balustradă. Nu spuse nimic, dar strînse din buze și mai tare cînd văzu pe cineva apărînd pe acoperișul blocului alăturat. Chiar și de departe, sesiză fermitatea cu care se mișca acea persoană îmbrăcată în hanorac FBI și felul cum îi strălucea în razele soarelui părul roșcat și lung pînă la umeri. Michaud strînse pumnii.

Pe celălalt acoperiș, agentul special Dana Scully se strîmbă cînd ușa se trînti în urma ei. Formă un număr pe celular în timp ce cobora treptele cu grijă, pășind pe acoperiș și privind în jur cu prudență.

— Mulder? spuse ea repede în telefonul lipit de obraz, după care făcu o pauză. Eu sînt.

Vocea lui Mulder îi răsună sec în ureche.

— Unde ești, Scully?

— Pe acoperiș.

— Ai găsit ceva?

Ea își șterse o picătură de sudoare de pe nas.

— Nu. *N-am găsit* nimic.

— Ce s-a-ntîmplat, Scully?

Se îndreptă și clătina din cap nervoasă, de parcă Mulder ar fi stat în fața ei și nu undeva la celălalt capăt al unui telefon celular.

— Tocmai am urcat douăsprezece etaje, mi-e cald și sete și, ca să fiu sinceră, mă întreb ce caut aici.

— Cauți o bombă, spuse Mulder calm.

Scully oftă.

— Știu asta. Dar telefonul a fost pentru clădirea federală de peste drum.

— Cred că au trimis oameni și acolo.

Scully se strîmbă și își pierdu răbdarea și mai mult. Trase adînc aer în piept și începu:

— Mulder, atunci cînd se anunță existența unei bombe, scopul logic al oferirii acestei informații este de a ne face să *găsim bomba*. Țelul logic al teroristului este de a produce teroare. Dacă ai studia statisticile, ai descoperi un anumit model comportamental aproape în fiecare din cazurile în care, în urma unui asemenea telefon, s-a descoperit un mecanism explozibil...

Tăcu puțin, apropie și mai mult telefonul și își alese cuvintele cu mare grijă, ca și cum i-ar fi vorbit unui copil greu de cap.

— Dacă nu acționăm în conformitate cu aceste informații — dacă le ignorăm, așa cum am făcut deja — e posibil să nu găsim bomba, dacă aceasta există cu adevărat. Ar putea muri oameni...

Se opri din nou pentru a-și trage sufletul și, deodată, își dădu seama că, de cîteva minute, vorbea numai ea. Ridică vocea ușor cînd întrebă:

— Mulder...?

— Ce s-a-ntîmplat cu presimțirile?

Scully tresări speriată: vocea nu se mai auzise la telefon, ci de la o jumătate de metru. Acolo, în umbra blocului AC, se afla Fox Mulder. Ridică dintr-o sprinceană aproape imperceptibil cînd sparse o sămînță de floarea soarelui între dinți, aruncînd coaja pe jos și, închizînd telefonul, se îndreptă spre ea.

— Dumnezeule, Mulder! gemu Scully, clătînd din cap.

— Elementul surpriză, Scully, zise el pe un ton egal. Gesturi întîmplătoare, imprevizibile.

Viri o altă sămînță în gură și continuă:

— Dacă nu reușim să anticipăm neprevăzutul sau să ne așteptăm la lucruri neașteptate într-un univers al posibilităților neprevăzute, ne trezim la cheremul oricărei persoane sau al oricărui lucru ce nu poate fi programat, categorisit sau discutat cu ușurință...

În timp ce vorbea, se duse spre marginea acoperișului. Ajungând lângă balustradă, azvîrlî semințele și apoi își scutură minile. Timp de câteva clipe tacu, privind gînditor, aproape nostalgic, în gol, după care se întoarse spre Scully spunînd:

– Ce facem aici? E mai cald ca-n iad.

Înainte ca ea să mai dea vreun răspuns exasperat, el porni agale spre treptele pe care Scully venise cu câteva minute în urmă. Ea privi în urma lui și vîrî telefonul în buzunar. Ascunzîndu-și un zîmbet, îl urmă și îl luă de braț.

– Știu că te plictisește misiunea asta, spuse ea și de pe chip îi dispăru orice urmă de bună dispoziție. Dar un mod de a gîndi neconvențional nu ți-ar aduce decît probleme în momentul ăsta.

Mulder o privi impasibil.

– Ce vrei să spui?

– Trebuie să încetezi să mai cauți ceea ce nu există. Au închis Dosarele X, Mulder. Aici e vorba de respectarea procedurii. *Protocol*, adăugă ea, imprimînd cuvîntului o tentă amenințătoare.

Mulder încuviință ca și cum s-ar fi gîndit la sfatul ei.

– Ce-ai zice să anunțăm că e pusă o bombă în Houston? zise el apoi, înclinîndu-și ușor capul. Cred că e seara în care se bea bere pe gratis la „Astrodome“.

Scully se strîmbă și îl privi urît, dar fu în zadar. Oftînd, trecu repede pe lângă el, urcînd treptele și, cînd ajunse sus, puse mîna pe clanță. Răsuci o dată, de două ori, dar în zadar; se uită la Mulder.

– Acum ce facem? întrebă ea încruntată.

Expresia poznașă dispăru de pe chipul lui.

– E încuiată? întrebă el puțin neliniștit.

Scully se uită la el și răsuci clanța din nou.

– Asta pentru că vorbeam despre anticiparea neprevăzutului...

Se uită la soare și apoi la Mulder. Înainte să apuce să mai spună ceva, el se repezi și îi dădu mîna la o parte de pe clanță. O răsuci și ușa se deschise imediat.

– Te-am păcălit, zise ea, rezemîndu-se de perete.

Mulder clatină din cap.

– Ba nu m-ai păcălit.

– Cum să nu. Te-am păcălit în stil mare.

– Ba nu...

Ea intră înaintea lui în clădire, ignorîndu-i protestele, și se îndreptă spre liftul de mărfuri. Apăsă pe buton și așteptă „ping“-ul familiar din clipa în care se deschideau ușile.

– Sigur că te-am păcălit, zise ea, zîmbind în continuare cînd Mulder își făcu loc și intră în lift înaintea ei. Ți-am văzut mutra, Mulder. A fost un moment de panică.

El stătea cu o demnitate forțată, în timp ce liftul cobora.

– Panică? spuse el, clatinînd din cap. M-ai văzut vreodată intrînd în panică, Scully?

Liftul se opri și un aer răcoros și înviorător pătrunse înăuntru cînd ușile se deschiseră în holul aglomerat: bărbați în costume, cu serviete și teancuri de hîrtii în mîini, curieri în uniforme și un paznic cu o înfățișare plictisită.

– Tocmai am făcut-o, spuse Scully triumfătoare, ieșind în hol.

În fața ei, un grup de școlari se despărți în două, copiii întorcînd capetele fascinați la vederea hanoracului ei FBI.

– Cînd intru în panică, fac fața asta, spuse Mulder, uitîndu-se la ea complet inexpressiv.

– Exact așa arătai, zise ea. Faci cînte.

Mulder o urmă, ignorînd-o pe profesoara care încerca în zadar să-i facă pe școlari să intre în liftul alăturat.

– Bine, zise el fără tragere de inimă.

Scully stătu cu brațele încrucișate și se uită cu subînțeles spre o ușa deasupra căreia scria SNACKS/BEVERAGES¹. Mulder vîrî mîna în buzunar, căutînd mărunțiș, și o întrebă:

– Ce vrei, Coca-Cola, Pepsi? Apă minerală?

– Ceva dulce, zise ea, aruncîndu-i un zîmbet victorios.

El își dădu ochii peste cap și se îndreptă spre magazin. Mergea încet, alegînd dintr-o mulțime de monede, cînd altcineva trecu pe lângă el, făcîndu-și loc cu cotul cînd ieși din magazin: un bărbat înalt, în uniformă albastră de vînzător, cu părul tuns foarte scurt. Îi aruncă o privire lui Mulder în trecut. Acesta îl privi și el și se grăbi să intre pînă nu se închidea ușa.

¹ Gustări și racoritoare (n.tr.).